

Τὰ κεκρυμμένα καὶ κυμαίνόμενα τοῦ ῥόδου πύθη ἐξηγέρθησαν. Ἡ ἀλάζονεα καὶ ἡ ὑπερηφάνεια μίαν μόνην ἀνέμενον ἀφορμὴν ὅπως ἐκδηλωθῶσι, καὶ αὕτη ἐδόθη. Ἐκολακεύθη ἐκ τῶν λόγων τούτων τὸ ῥόδον. Ἐνόμισεν ὅτι δικαιοῦται, ὡς ὠραῖον, νὰ περιφρονήσῃ τὰ πάντα. Ἐθεώρει ἑαυτὸ εὐγενέστερον ὅλων τῶν ἄλλων, ὡς νὰ μὴ ἐγεννήθη εἰς τὸν αὐτὸν ἀγρὸν καὶ νὰ μὴ ἀνέπνευσε τὴν αὐτὴν μετὰ τούτων αὔραν. Δὲν ἐγνώριζεν ὅτι τὸ κάλλος παύρεται καὶ διὰ μίαν μόνην στιγμὴν ἀκμάζει. Ἐπειδὴ τὸ ἐξύμνησαν, ἠθέλησε νὰ γείνη βασιλεὺς.

Ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν του ὑπερόπτως καὶ ἔρριψεν ἐν βλέμμα μεστόν εἰρωνείας καὶ σαρκασμοῦ πρὸς τὸν πέριξ αὐτοῦ κόσμον. Ἐμίλησε πρὸς αὐτὸν ἀγερώχως. Ἦννόει ὅτι τὸ τοιοῦτον καλεῖται μικροπρέπεια. Περιεφρόνησε τὸ ὁμοίον του. Ἐζήτησε νὰ ζήσῃ μόνον καὶ τὰ ἄλλα ἄνθη τὸ ἐγκατέλιπον. Ἐρημον κατετήκετο ὑπὸ τοῦ δρυμῆος πένθους. Ἡ μοναξία συνετέλει εἰς τὴν ὑπεραύξησιν τῆς μανίας του. Ἡ φθίσις κατέτρωγεν αὐτὸ καὶ ἤδη μίαν πρωίαν ζῆσαν, τὴν αὐτὴν πρωίαν ἀπέθνησκεν. Ἐκχμφθη, ὠχρίασε, ἐμαρῆθη, ἀπέθανε καὶ ἔψαλε τὴν νεκρικὴν ᾠδὴν ὡς κύκνος διαβάτης.

Τὴν αὐγὴν μὲ τὴν δροσοῦλα ἐξεφύτρως' ἕνα ῥόδο
τὴν αὐγὴν μὲ τὴν δροσοῦλα ἐμαράθηκε τὸ ῥόδο.

(Βαλαωρ.)

ΑΘ. Π. ΣΟΥΤΑΚΗΣ.

Τὰ γράμματα τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλφαβήτου δὲν ἦσαν κατ' ἀρχὰς εἰκοσιτέσσαρα ἀλλ' ἐκκαίδεκα, τὰ ἐξῆς: Α Β Γ Δ Ε Ι Κ Λ Μ Ν Ο Π Ρ Σ Τ Υ, ἅτινα κατὰ τὸ 1344 π. Χ. ὁ Κόσμος ἐλθὼν ἐκ Φοινίκης εἰσήγαγεν ἐν Ἑλλάδι. Ἄλλ' ὡς ὄντα διὰ τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν ἀνεπαρκῆ κηξήθησαν ἀκολούθως ὑπὸ τοῦ Παλαμίδου καὶ Σιμωνίδου. Καὶ ὁ μὲν Παλαμίδης ἐφῆυρε τὰ ἐξῆς τέσσαρα: Ξ Θ Φ Χ, ὁ δὲ Σιμωνίδης ὕστερον προσέθηκε τὰ: Η Ω Ζ Ψ καὶ οὕτως ἀπεκρίθησαν τὰ 24 γράμματα τῆς ἐλληνικῆς γλῶσσης.